

[מרגש: הנב' רחל הבר תה' אשת הרוב אברם ישעיהו הבר צ"ל בפרק יומן מחייו ארוכי המعاش]

73. כל אחד יכול לתרום משהו

להיות דברים כאלה. מישו תפר לכם תיק, מוגשים! רשותי לעצמי את עיקרי הדברים והבטחת להעביר גם לבני. "תודה לך, חיקת אוננו", אמרתי בנימה של סיום, אבל היא לא התקונה לשיסים. רגע, מכל

הדברים האלו התחלתי לחשב ברצינות על העניין של תרומות כליה מה התהיליך? איך זה עובד? היא עצמה אותה.

אה?!

כמעט בלעדי את הלשון.

לפניהם רגע אמר בעלי שהפריטים בעיתונות עוד יביא תועלת לחלי הכליאות ולמחנת חיים ואני פקפקתי בדבר, התקשתית להאמין, וכעת משוחחת איתי מישיה ומקשת בעקבות קריית אחד התחקרים פרטם על תרומות כליה?!

כתבתי לבני על פיסת נייר מודמת שאיישה מבקשת לתרום כליה. "תבדקי גיל, תבררי סוגدم ותרשמי מסטר טלפון", הדריך בעלי כשהוא מתפעם

מגליי ההשגה הפרטית המופלאה לה אנחנו עדיםCut.

"תראי, לפני כל דבר נשים יכולות לתרום כליה רק בשנות השלושים המאוחרות", אמרתי לה בעדינות.

"אה...", קולה נשפט באכבה, "זו לא רלבנטי, אני רק באמצעות השלושים".

"יא נורא", נחמתי אותה במשפט שהיא שגור תדרי בפיו של בעלי, "לא כל אחד יכול לתרום כליה, לא כל אדם צריך לתרום כליה, אבל כל אחד יכול לתרום משהו".

"אתם כל כך... צודקים", מלמלה האישה. שוחחנו עוד קצת. "אולי יגיע יומם ואחרום כליה" אמרה לבסוף, "בינתיים מודיעו שככל כתבה שאחננו קוראים רק מוכיחה לנו איזו עולגה נעשתה לכם" והודיתי לה. סימתי את השיחה ולא הי לי עוד מילים.

גברים נזולים בדרך

קוראים אוחבים הפיאנד, לא תמיד הוא קיים אבל במקרה הזה כן. שנים עברו ואני שכחתי למורי מהشيخה היא. בראשיתה של שנות תשס"ב הטלפון צלצל. על הקו הייתה אישת שרצחה לתרום כליה. נשים יכולות לתרום רק בשנות השלושים המ...?", התחלתי להסביר. היא המשיכה ייחד איתי "המאוחרות לחיה", כתעת אניעונה על הגדרה.

כעת? לא הבנתי.

"אני זאת שצלצלת לפני חמוץ שנים כשהרב היה במעצר, ביקשתי אז לתרום כליה אחרי שקרתי תחקרים על הרוב, את זכרת?" אמר הקול מהחוץ.

אט-אט נזכרתי. האישה היא, זאת שצלצלה ביום בו חשבתי שאין תקווה לכך שאנשים ימשיכו לתרום כליה..." מאוז איתה שיחה בדקתי עוד את הנושא וההשלטה שלי לתרום רק הלה והתחזקה. כתעת והגעתי לגיל שמאפשר לי לתרום, מהו התהיליך?"

הסבירתי לה. לאחר מכן גם נפגשנו, כתעת היא נמצאת בעיצומו של תהליך תרומה. אכן, כלל זמן ועת. כתעת הגיעעה עת התרומה.

שלחי חדש תשרי

"לפי המצב הזה לא יוכל לעורך שום פרסום השנה, החשיפה לנושא תרומות כליה תಡרך והמודעות תשקע בתחום הנשייה. איש לא יתרום כליה וכל פעולה החיים שלנו עלול לגרום", כמעט בכתיב כהגייה הודעה מIRON פילנטרופית נוספת על הקפתה התורמות.

"נו, את צודקת, פרסום בעיתונות זו הזאה של עשרות אלפי שקלים", חיין.

בעל.

"ومהיכן נשיג אותם?" שאלתי בכאב.

"לשם מה צריך לפרסם? מAMIL אנו מככבים שם", ניצוץ שוכב נדלק בעיניו.

לרגע בהתייחסו. על מה הוא מדובר? ברגע הבא עליה גיחוך מרעל פני, הוא לא מתכוון "... בהחלהן כן, העיתונים אוכלים אותנו, לועסים אותנו, כותבים אוזדותינו, דשים בענייני העמומה, וזה טוב. כתעת אין כמעט אדם ממדינת ישראל שלא שמע על "מתנת חיים". הפרסום הזה מביא אותנו לציבורם שלא היהת לנו שום אפשרות להגיע אליהם דרך הפרסומים שלנו", הוא אמר בשקט. "אבל זה גורם להשחרת שלנו הטוב, להכפה, ללועג?" כאבתי. "האמת עוד יצא לאור בעזרת ה', הכל יתפרק לטובה, אבל כבר עכשו"

פרסום העניין הזה מביא תועלת".

צלצול טלפון קטע את דבריו. מORGELT, הרמותי את השופרת, מוכנה לתפקידו כשותרת הספר.

"משפחת הבר?" שאל קול לא מוכר מעבר לו. "כן", השבתי.

"אפשר לדבר עם הרוב?" שאל הקול.

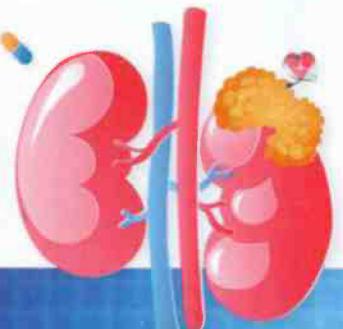
רציתי לומר שכן, אבל יידעת שעליל לבר קודם במיל ובמה מדובר. לא עם כל אחד מותר לבני לדבר וכבר סיכמנו שאחננו לא זדים כמלוא הנימה מתנאי המעדן, לא מספקים לאיש אמתלה להתלוות בה.

"מי מדברת בקשרה?" שאלתי.

לרגע נפללה על הקו דמומה. ברגע הבא נשמע קול כחכו. "ההההה. הרוב לא... לא מכיר אותי. אני... אני שמעתי על העמומה שלכם דרך מחקרינו שהחברים באחד מהעיתונים והוא כל כך הצעיר כמו תורמי כליה וכולם אומרים בשפלות שכוכו תקשיבו, התראיינו שם כמה תורמי כליה וכולם אומרים אותך דברים, מצהירים שמתנת חיים הוא אורגן שלו. לב. של נשמה, אין כל כסף בסיפור הטהור הזה...". הקול עלה והתהלך מרגע.

ניסיתי לסדר לעצמי את מה שאני שומעת. מishiי התודעה לעמומה שלנו דרך אישושו עיתון (ולכו מודיעו איזה...), נחשפה לראיון שהשתתפותנו כמה מורות וגילמה שנעשה לנו עלול נוראי. עד כאן הצלחת לעקוב, מה הלאה?

"אנרי רוצה להעביר לכם מסר: אנחנו מושוכנים שהצדק אתכם, מודיעו שכוכנו מאחוריכם. אל תחשבו שהציגו קונה את השטויות שמנරחות בעיתונים, הסיפור הזה מקום ואנחנו יודעים

הבראה: עיתון קטיפה הוא שפנה לגבורת הבר בבקשת להעלות על הכתב מוקorthם החים של בעלי זהל.

היו הדברים לזכות הרבים ולעליהם נשמו של אברם ישעה בן רב צבי